

1. Příběh Anny Vostalové začíná na východě Slovenska ve vesničce Sobrance 16. ledna roku 1955, kdy se narodila jako druhé dítě z šesti do chudé rodiny Krajníkůů.

Tatka byl zedníkem a maminka pracovala jako zahradnice. Nic lehkého to nebylo, jsem se narodila 10 let po válce. Všeho bylo málo, někdy byla doba, že jsme neměli ani na chleba. Tak co bylo, voda a mouka. Pekly se lokše na plotně na sporáku. A buď se pekly jen z mouky a nebo byly bramborový, a když bylo doma sádlo, tak bylo sádlo. A když ne, tak se to osolilo a bylo všechno. A hodněkrát to bylo takhle, že na chleba nebylo. To byly platy. Tři koruny dvacet měla mamka na hodinu. Jenomže tři devadesát stál chleba

2. I když bylo její dětství chudé, bylo bezproblémové do chvíle, kdy její tatínek onemocněl.

On měl žaludeční vředy. Že tahal těžký věci jako zedník. Tak ho vzali do nemocnice a my jsme s mamkou za ním chodili. Když jsme tam byli v sobotu, tak že by si rád dal polívku, slepičí. Tak jsme s mamkou uvařili rychle polívku, v deset hodin, před desátou jsme byli u něj a on říkal prej ježiš, mně je tak dobře. Budu bulet, nebudete mi rozumět. Sněd tři lžičky, dali jsme mu čtvrtou, takhle mu to vyteklo a rozloučil se s náma.

3. Potom se vše změnilo a ona musela začít pomáhat s domácími pracemi.

Uvařit, nanosit dřevo, museli jsme pomáhat. Co mamka řekla, to jsme museli udělat. I vyprat. Ale my jsme neměli doma vodu, my jsme od sousedů ze studny nosili asi dvacet třicet metrů vodu na vyprání. Když se pralo, tak hezky na valše, žádná automatická pračka, vzala se konvička s vařící vodou.

ZVUK VLAK

4. Za prací se musela Anna Krajníková přestěhovat ke své sestře, která do Čech přijela už dřív. Jela sem vlakem, ale příjemná cesta to nebyla. S sebou si sbalila jen své věci a několik fotek.

Ty vlaky byly opravdu tak strašně narvaný, že se cestovalo celou noc a ještě půl dne a člověk tam stál nebo seděl na těch kufrech.. to byla doba, než ten vlak dojel sem... tisíc kilometrů...

5. Když se Anna Krajníková trochu v Čechách zabydlela, potkala svého budoucího manžela Miroslava Vostala.

Když teda manžel řekl, že se vezmeme - tak oblíknout se, koupit si boty, prstýnky, udělat veselku, sami, ze svých peněz.

Když jsem přišla sem, tak jsem si vzala toho pana spolubydlícího a letos 15. listopadu budeme 50 let spolu.

6. Anna Vostálová sice žije v Čechách, ale ve svém srdci nosí stále rodnou zem. Po rozpadu Československa v roce 1993 se musela rozhodnout, v jakém státě bude žít. Vybrala si Českou republiku.

Musela jsem si zažádat na úřad na Slovensku, že budu souhlasit s tím, že budu mít českou národnost, jinak bych tady nemohla zůstat.

7. Rozpadu Československa je ale Anně líto.

Nebylo nám špatně, žili jsme spolu sto let, spolu.

8. Dnes si sedmdesátiletá Anna Vostálová přeje, aby další generace nekradly a neubližovaly si.

Scénář vypracovali žáci ZŠ a MŠ Raspenava

Anna Kvapilová, Kristýna Dubová, Tereza Fúsková, Ladislav Viták, Vojtěch Procházka